

Ama köpek yattığı yerden kimıldamadı. Sadık eğilip, annesinin ona on ikinci yaş gününde hediye ettiği, Nesrin'le her sevişmelerinden sonra mutlaka bir bölümünü okudukları *Romeo ve Jülyet*'i yerden aldı. Kitabın kapağı açılmıştı: Annesinin –kendini inkâr eder gibi mutlu birine yakışan canlı, işlek– el yazısıyla, neredeyse kırk beş yıl önce yazdıklarını mırıldanarak okudu: “Edebiyat bize yaşamadığımız, yaşayamadığımız ya da yaşayıp da farkına varmadığımız hayatlar hediye eder...”

“Yaşayıp da farkına varmadığımız hayat!” Acaba ne demek istemişti annesi? İnsanın hayatının farkında olmaması düşünülebilir miydi? “Yaşayamadığımız hayatlar hediye eder...” Kitabı kapattı; öğüdüne uymuş, o kadar kitap okumuş ama edebiyat ona acısız bir hayat hediye etmek bir yana, acılarını keskinleştiren bir bilinç vermişti. Edebiyatın, müziğin bir tür acı sapkınlığı, acıyı kutsallaştırma olduğunu ondan iyi kim bilebilirdi? Aslında şimdi saçmaladığını daha iyi fark ediyordu. Başka, hayalini kurduğu türden bir hayatı yaşama fırsatı eline geçmiş ama o bunu Suzan'la evlenerek geri çevirmemiş miydi? Gelecek için kurduğumuz umutsuz hayaller, çoğu kez geçmişte göz ardı edip, kaçırdığımız fırsatlardır... Cümleyi tekrarlardı. Cümleyi, kitaplarını, satırlarının altını çizerek okuduğu, hayran olduğu o yazara iletbilse, onun da beğeneceğine emindi.

Gece, şişenin yarısında yaşanmamış hayatı şeytandan istemiş ama işte, eline sırt ağrısından başka bir şey geçmemişti. Şişe! Acaba mutfak kapısını kapatmış mıydı? İri Kulak, Nesrin gittiğinden beri ne zaman şarap içse, sanki onu engellemek ister gibi, bir fırsatını bulup, şişeyi devirerek kırıyordu.

Yüzünü daha da yaşlı gösteren bir gülümsemeyle doğruldu Sadık. Tek gariplik bu nedensiz yorgunluğu değildi. Yıllardır yaşadığı bu kentten hiç ayrılmadığı halde nedense kendini uzak ülkelerden geri dönmüş gibi hissediyordu.